

[Ingerlise Koefoed]

Jeg er enig med fru Anne Grete Holmsgård, når hun siger, at det, der ikke er godt ved de olympiske lege, er konkurrenceraset, det er nationalismen, det er chauvinismen. Det ville være en udmærket idé, synes jeg, hvis man kunne vende tilbage med de olympiske lege til Grækenland og lade sportsfolk kæmpe mod sportsfolk og ikke nationer mod nationer.

Arne Melchior (CD):

Jeg skylder for en ordens skyld at fremsætte en beklagelse over for fru Ingerlise Koefoed og hr. Stinus, idet jeg citerede førstnævnte for noget, der var indeholdt i hr. Stinus' ordførertale. Jeg beklager min fejltagelse.

Den sag, vi diskuterer her, er jo erkendt politisk. Den er ikke bare politisk, det er også vedstået af de fleste og helt klart af regeringens talsmand her, at den er udenrigspolitisk. Derfor synes jeg, at hr. Arne Christiansens spørgsmål rettet til udenrigsministeren var meget relevant, for der kan ikke være tvivl om, at der er udenrigspolitiske konsekvenser af en hvilken som helst handling i denne sag.

Kulturministeren sagde til mig, at jeg havde ønsket et bestemt råd fra regeringen til idrætsudøverne. Det, jeg primært påpegede som ulogisk og uholdbart, var, at der slet ikke er noget råd. I en sag, som man selv erklærer for meget stærkt politisk – og hvor man selv bringer eksempler på, i hvilke lande og ved hvilke lejligheder der har været draget politiske konsekvenser – i en sådan sag vil regeringen være uden mæle; det er både ulogisk og uholdbart. For mit vedkommende drejer det sig først derpå om karakteren af det råd, regeringen ville give. Jeg har ingen kritik af – det gentager jeg – at der også i regeringen kan være forskellige opfattelser. Jeg synes, det er helt naturligt, at dette spørgsmål er et af dem, der er mest egnet til ligesom at dele partierne. Selvfølgelig kan man også i socialdemokratiet og regeringskredsen have forskellige synspunkter. At regeringen så har pligt til at nå frem til en opfattelse og give den til kende, mener jeg til gengæld også er klart.

Det interesserer mig naturligt at konstatere, at kulturministeren ikke fandt anledning

til at drage mine citater fra interviewet i B.T. den 14. maj i tvivl. Heri ligger der altså en kritik af visse idrætsledere. Kulturministeren har grund til at antage, at de informationer, som disse ledere besidder, ikke er kommunikeret videre ud til idrætsudøverne, og dette gør regeringens ansvar for en standpunkttagen, der offentliggøres, dobbelt nødvendigt, for regeringen kan ikke efterlade dem af borgerne, som er de pågældende idrætsudøvere, der har chance for at komme med til Moskva, i tvivl om, at sagen er politisk, at den so oder so vil få politiske konsekvenser af en eller anden grad, og i tvivl om det standpunkt, regeringen råder dem til at indtage.

Må jeg så til slut også en gang til inddrage det historiske. Jeg nævnte før 1936. Jeg regner mig selv – og det vil mange måske meget ironisk smile genkendende til – som i nogen grad krigsskadet, idet jeg var teenager i de år, Danmark var besat, og hvor altså alle, herunder ikke mindst belastende for den unge generation, måtte leve med at få anvisninger fra deres regering om, hvordan man burde forholde sig i mangfoldige situationer. Og så var det altså, vi var i tvivl: mener de de anvisninger, de giver os, eller regner de med, at vi er intelligente nok til at forstå, at de er nødt til at sige det, de siger, fordi fjenden er i landet, mens de samtidig også forventer, at vi skal forstå, at det, de egentlig siger, er, at vi faktisk skal gøre noget helt andet? Det var – og andre end jeg må kunne erindre det – en virkelig hård samvittighedsmæssig og daglig praktisk belastning. Og når man fik skældud af sine egne forældre for så små ting som at uddele illegale skrifter, måtte man igen spørge sig: mener de det, de siger i denne situation, eller forventer de, at man skal sidde deres advarsler overhørig?

I dag er fjenden ikke i landet, i dag kan regeringen, selv om den indgår meget mærkværdige kontrakter med andre lande, udtale sig frit. I denne situation at give afkald på et råd, som alle så kan rette sig efter eller lade være at rette sig efter, men som de ved er det ærligt mente og oprigtigt følte råd, mener jeg er en svigten.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg skal naturligvis beklage, hvis jeg har fejlciteret kulturministeren for, hvad hun sag-